

Tělesnost a tělo

Petr Kouba již v nadpisu své studie (Tělesnost a myšlení na pomezí individuálního bytí) pojmenovává terén, po němž se chce pohybovat, jako „pomezí“. Ve shodě s tímto nevyjasněným, ale předpokládaným „pomezím“ ihned deklaruje, že jde o „preindividuální události“; a „tělesnost“ vidí právě jako cosi „preindividuálního“. Tato hypostazovaná „neindividuálnost“ však není jen bezdůvodně předpokládána, ale zůstává v rozporu s tím, k čemu ukazují a co i tam, kde „ukazování“ zůstává ještě nedosaženo, nadále aspoň předpokládají vědy, zejména přírodní. Zejména však zůstává Kouba dlužen jakékoli objasnění své koncepce tzv. „preindividuálních událostí“: co to je za událost, která by mohla být označena jako „neindividuální“? Tzv. nepravé události jsou zajisté post-individuální, a jejich členění může být pouze dodatečně provádění z perspektivy určitých konkrétních (individuálních) událostí, tj. subjektů (resp. událostí, které si svůj subjekt už ustavily). Ale jak lze vůbec mluvit o „události“ tam, kde ještě nedošlo k žádné „konkrescenci“, tj. k ničemu, co bychom mohli označit a pojmut jako „individuální“? Zajisté, bylo by možno poukázat na jakési před-událostné „dění“ ryze nepředmětné, které musí nějak vést ke každému počátku uskutečňování (zpredmětňování), tedy konkrescenci, bez níž se žádná (pravé) událost nemůže začít uskutečňovat a dít (to však Kouba rozhodně nemá na mysli). Ovšem i kdybychom vůbec na takovou myšlenku přistoupili (třeba jen kvůli přezkoumání), musel by Kouba objasnit nejen povahu předpokládaných „preindividuálních událostí“, ale hlavně to, jak vůbec může docházet k tomu, že z neindividuálních událostí se „zrodí“ nějaká (jakákoli) událost individuální? Strukturalisté odmítli pojetí „subjektu“ jako „aktivního substrátu“; to je možno sice pochopit, ale už nelze souhlasit s popřením subjektu vůbec a s jeho převedením a rozmělněním na „strukturu vůbec“. Subjekt je jistě záležitostí struktury, ale určité struktury, a problémem je, jak tato „určitá“, tj. s ničím jiným nezaměnitelná struktura může specificky ovlivňovat jiné, tj. aspoň některé (ale ve skutečnosti všechny) struktury původní, ještě subjektivně nestrukturované (primordiální) události. Ovšem Problém je v tom, že už tato jakási pra-událost, která si ještě nevytvořila svůj subjekt (a tudíž bez jakékoli intervence takového subjektu), nutně měla individuální charakter. A teprve díky tomuto individuálnímu charakteru se mohla začít zvnějšňovat (neboť až do té chvíle byla jen „nitrem“, tj. byla nepředmětná).

(Písek, 081201-1.)